

Η ΛΕΓΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΙΑΝΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ΤΟΥ ΜΟΝΟΥ ΙΗΣΟΥ
ΤΗΣ ΙΧ ΤΗΣ ΘΥΜΗΘΗ ΚΑΙ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΗΣ
Η ΙΗΣΥ ΠΟΥ ΑΛΛΑΖΟΙ ΙΗΣΟΥΣ.

*[Εἰς τὴν ζωὴν μονὸν τὸ γαληγιώτερον καλοκαίρι
εἴναι ὁ ἄγιος ζεψῶντας τοῦ 912.
Εἰς τὴν γλυκύτατην σύντοφον, ποὺ τοὺς βοριάδες τον τοὺς βίαιους
μοῦν ἔκαμεν αὐθεοφένες
καὶ τῆς θολέος τον βροχέος δροσοσύλλα κρυστάλλινη,
ἀπὸ μακράν ἀπευθύνω
μαζῆ μὲ τῆς ἀκτίνες τῶν ματιῶν μον καὶ τῆς σκέψεως μον ὀλεσ].*

O MATER PVLCHRA FILIA PVLCHRIOR

Oratius

I.

ΙΝΑΙ ἀναντίρρητη ἀλήθεια πᾶς τὸ
αἰσθημα μῆτρα εἶναι αἰσθημα, γιατὶ
τὸ νοιῶθυμοντε ἀπὸ τὴν ὅλην μαζῆ
ἢ ὑλικός μας κόσμος ἔχει τοὺς
ζάμπους ποῦ καμιάνονταν τὰ μάτια
ἀπὸ μέσα· γι' αὐτὸν καὶ νοιώθυμοντε
τόσο βαθειά, γι' αὐτὸν μᾶς
διατρέχει τὸ ιερό του ὄντος.

Τὸ χειμῶνα μὲ πυκνοὺς πέπλους ἐπροφύλαγε τὰ
κάλλη τοῦ κορμοῦ Σου τὰ ἀτέλειωτα, ἀπὸ τὰ ψυχρὰ
φατίσματα τοῦ ἀνέμου καὶ τὰ νερά τῶν βροχῶν.
Μὰ τῷρα σπαρταράει ἀπὸ ἡδονικὴ ζωὴ τὸ καλοκαίρι.
Καί, θά γυμνώσῃς τὰ γλυπτά χεράκια Σου καὶ θὰ
ἐλευθερώσῃς τὸ Δικαίο λαϊμό Σου. *Ω! χαρά μον!
μπροστὰ σὲ τὰ κάλλη θὰ κλείω τὰ μάτια γιὰ νὰ
δινειρεύμαι, καὶ μαργανὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀδελ-
φοῦ τοῦ θανάτου!

II.

AVE MARIA

Καὶ σκέπτομαι ὅταν θὰ καθύμαστε, μὲ τὴν Μαν-
νοῦλά μας ἵτο πλάγι καὶ θὰ φιλοῦμε τὰ χεράκια
της ἵε μιαν ἀτέλειωτη ἀγκαλιά! Καὶ θὰ φιλοῦμε τὰ
μιτάκια της καὶ θὰ τὴν σφίγγουμε ἀπ' ἀγάπη τόση
ποὺ ἐμπόρετε πι' ἐγέννητε τὴν ἰδική μας τὴν λα-
τρεία, ποὺ δὲν μπροστὸν νὰ περικλείστουν ἀνθρώ-
πινα ὄντα. Γλυκειά μον μὲ τὸ χέρι τῆς καρδιᾶς σφίγγοντας καὶ
μὲ τὸ χέρι τῆς καρδιᾶς σφίγγοντας τέ-
λεια ἀξεχώριτα ἀπὸ τὸ κορμό μον τὸ κορμό της,
ἀπ' τὴν ψυχὴν την τὴν ἀπέραντη τὸν ἀτέλειωτο λο-
γισμὸ της κι' ἀπ' τὴν καρδιά μον τὴ γαλήνια τὸ
γλυκὸ αἷμα τῆς ζωῆς της. Καὶ μὲ τοῦ ἔρωτα τῆς
ἀσπαστες καὶ τῆς πελῶρεις φτερούγες θὰ ἔσπετά-
γομαι ὑπεραίθερα, ὅταν τριγύρῳ μας οἱ ἄλλοι θὰ
καμαρώνονταν τὴν παρέει μας μὲ τὰ γλυκά τους τὰ
λογάκια καὶ μὲ τ' ἀστειά τους τὰ ὥμορφα. *Ἄχ!
τότε θάθελα νὰ ἥταν κ' ἡ Νόνα ἡ γλυκειά, ἡ κα-
τατρόη, ἡ Νόνα ἡ ἀγαπημένη, γιὰ νὰ αἰσθανθῶ
*ἵτο μέτωπο τὸ ἐλαφρὸ βάρος τῶν χειλιῶν ἔκείνων
ποὺ μερόνυχτα ἐστεφάνωνταν τὸ μέτωπο καὶ τὰ μαλ-

λά Σου νὰ αἰσθανθῶ ἀπ' τὸ ἀπαλὸ τὸ χέρι της
*ἵτο χέρι μου, ποὺ τὸ ἔκαμες νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὴν
ἰερὰ του τὴν συγκίνησι, τὸ χάδεμμα ποὺ ἀπλώνονταν
*ἵτα χέρια τὰ δικά Σου. *Ω! μὴ με κάμψες νὰ αἰ-
σθανθῶ πῶς μάταια σὲ Σὲ κάθε στιγμὴ διευθύνο-
μαι, τραβῶ σὲ Σὲ τὴ σκέψη καὶ τὸ νοῦ μον. *Άλλο
κακὸ *ἵτὸν κόπτο δὲν θάχω ἐγὼ νὰ πάθω. Γλυκειά
ψυχή, γιὰ κύνταξε τὸ μέλλον. Μὲ τῆς ἀπτίνες τῶν
ματιῶν Σου τῆς ἀνίκητες σπάσε τὴν ὅμιζλη ποὺ
μῆτρα παιδεῖται τῷρα ἐμπόρος μας καὶ ίδε *ἵτην ἄκρη
εκείνη τὴν ὄραια τοῦ καμπου μας τὰ δύο γνάκια
τρέζουνται κοντά-κοντά καὶ πῶς, κάπου-κάπου ἀπλώ-
νει τὸ ἔνα εἰς τὸ ὅλο τὰ χεράκια του. Άντα εί-
μαστε ἔμεις. *Άν νομίζεις πῶς τὰ χρήματά Σου *ἵτη
ζωὴ Σε κάνουν νὰ ἔσαι τὸ ποτάμι ἐκεῖνο τὸ με-
γάλο, σκέψου πῶς θά Σε αὐλακώνουν ἡ ὑλικές δυ-
νάμεις τοῦ Πολυτεχνήτη Ἀνθρώπου, πῶς θά Σου
μεταβάλουν τῆς ὅχθες τῆς μωρωμένες σύμφωνα μὲ
τῆς ἀνάγκες του καὶ τῆς ιδιοτροπίες του καὶ θά Σε
κάμουν νὰ δαπανᾶς τὴ δύναμι Σου τὴν κρυστάλλινη
γιὰ νὰ κυλᾶς μύλους σάν ζῆρον καὶ νὰ ποτίζεις
ἄγραβοτοπους.

Πιο καλά μὲ ταξιδέψουμε τὸ ταξίδι τῆς ζωῆς
*ἵτην τρίτη θέπι τοῦ καραβιοῦ της, κοντά *ἵτους
ἄλλους τοὺς γελαστούς, τοὺς τραγουδισταίς, τοὺς
βιολιτζήδες, τοὺς χαρούμενους, καὶ θάρη κλεισμένοι
μέσο *ἵτην πνικτική καμπίνα τῆς πρόστις θέσεως,
ὅπου τὸ φέμμα θά μας ἀναγκάζῃ νά ἴμεθα δεμένοι
*ἵτο βελούδενιο κάθισμα ή *ἵτο κρεββάτι, ὅπου θὰ
δείχνουμε πῶς μας ἐπείδομε πολύ ή θάλασσα.

III.

Numinis aut poena est mors immatura
recepti aut pretium.

Lucanus.

*Άν ο Θεός ἔναι Θεός καὶ στέρῃ τόσο ψηλά ἀπὸ
έμεις, εἴναι γιατὶ τὸν θά αν μάζοι με γι' αὐτὸ
κι' ἐμεῖς νομίζουμε πῶς θά Θεός συγκατεβαίνει ἔνως
*ἵτης. Τὴν ὄρα ποὺ τον θαυμάζουμε σ' τὰ ἔργα
του, ψηλώνουμε πιὸ ψηλά ἀπὸ ἄλλοτε πι' ἀπὸ τοὺς
ἄλλους. Μά το κάνουμε αὐτὸν λύγες στιγμές *Όμως
ἐγὼ ἀκατάπαυστα μένω σὲ τέτοιαν ἔκστασιν ὑψηλήν
ἀπέναντι Σου.

IV.

La Liberté, l'Amour
Il me faut ces doux choses;
Pour mon amour je dou-
nerais
Ma vie
Et pour la Liberté
—la tienne—l'Amour.

'Απάνω ἀπὸ τὸ σταυρὸν μου, ποῦ τὰ μάτια Σου ἔ-
πεφταν πάντας ἡ αὐτό, κυντάξω σὲ ἵερον ἔκσταση
τὸ ἐίκονισμα τοῦ Delacloix "La Liberté sur les
barricades".

Τὸ γλυκύτερο, τὸ ἀνεκτιμητότερο πρᾶγμα σ' ἐτῇ
ζωῇ μας εἶναι ἡ ζωὴ μας. Γιὰ νὰ πατήσῃ ἡ Ἐλευ-
θερία καὶ ἔνα βῆμα ἀκόμη ἐμφορτιστά, ἡ ἐλευθερία
τῆς σκέψεώς Σου, τῆς σκλάβας τώρα σ' τῆς πρόστυ-
χες γρῷ φύρω ἰδέες, τὰ σκληρὰ δόδοφράγματα, ὅταν
ἔχαρισα νεκρὸ τὸ κορμό μου καὶ ἡμίγυμνο. Δὲν ἡμ-
πορεῖ πάνεις νὰ χαρίσῃ τι πειδὸν ἀπὸ τὴν ζωὴν του.
Καὶ Σὺ τί κάθεσαι; Πάρε τὴν ἴδιαν μου τὴν ζωὴν καὶ
πάτησε ἐπάνω καὶ σύντριψε την, ἐλεύθερην Σὺ. Δὲν
δά μου ἔναι δάνατος αὐτός. Θά Σ' ἀκολουθάῃ κι'
ἐπει ἀκόμη ἡ ψυχὴ μου. Θέλεις κι' αὐτήν; Στὸ
Θεὸν δέν την δίνω. Εἶναι δικῆ Σου τὸ ἔρεις. Μάν-
να μου, ἐμπρός. Σχισμένος ὅλος, σχισμένη ἡ ζωὴ
μου, κουρέλαια μισού πού, ἀπὸ τὰ χέρια μου, ἀπὸ
ἡμένα γιὰ Σέ, Σὲ περιμένει. "Ω! ἔλα

V.

Μή μοι γάρ Πέλοπος, μή μοι Κροίσεια τάλατα
εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθεν θέειν ἀνέμων
ἄλλ' ὑπὸ τῷ πέτρᾳ τῷδε* ἄσομαι ἀγῆς ἔχων Τυ,
σίνημα μάλι* ἐσοφῶν. Θεόκριτος.

Καὶ ξεπετάγομαι τώρα ἀντίθετος ἡ ὅλους τοὺς
ἄλλους ἀνθρώπους. Τὸ Ἰδανικό μου δέν τοῦ ἔχω
ἐντός μου· εἶμαι μισός· ἔχω μόνο τὸ ἐμπόδιο του.
'Αλλά, κι' αὐτὸς λίγες στιγμές· ἀλλες ἔχω τὸ Ἰδα-
νικό μου χειροπασμένο καὶ τ' ἀφήνω κάτω, νὰ
σπαρταράῃ, γιὰ νὰ τρέξω ν' ἀπομακρύνω τὸ ἐμπό-
διο του καὶ ἐμπόδιο μου· μὰ καὶ τὴν ὥρα ποῦ τὸ
διώγχον αὐτὸ μακρού καὶ στρέφω δύπιστος τὸ Ἰδανικό
μου, νομίζοντας πῶς εἶμαι πιὰ ἐλεύθερος εἰς τὴν
ζωὴν, κλαίω ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν σιδερένιων δεσμῶν
μου· ἀλλως, γιὰ τί ἀναγκάσθηκα νὰ δέσω τὸ Ἰδα-
νικό μου;

Γλυκειά, κράτησε ὅ,τι Σου ἀνήκει καὶ δός μου
κι' ἐμὲ τὰ δικά μου· κάμε Ἐσύ τὸ καθῆκόν Σου
ἢ τὴν ἀπολύτωρι τοῦ Ἰδανικοῦ αὐτοῦ καὶ πάμε νὰ
βιαδίσωμε μαζῆ ἐπάνω ἡ τοὺς τριμένους σβήσωμες
τοῦ χώματος, ποῦ ἀντιέρθητο πέτρινο βουνό ἐστη-
κονότον ἀπειλητικὸ ἀπέναντί μου.

VI.

"Οχι ἀδίκως ἡ νῆσος τῆς Ἰθάνης ἐγένετο
ἐν τῇ ἱστορίᾳ περίφημος" μία γυνὴ ὑπῆρ-
ξεν ἐκεῖ πιστή.

P. Stahl.

Καὶ τώρα;

Τί κάθεσαι ἀπὸ μαρουά καὶ μόνη; Ἔγὼ δέν ἡμ-
ποροῦ οὔτε στιγμὴ νὰ ὑπάρχω μέτρ' ἡ τὴν ἀληθινή
μας τὴν ζωὴν, τὴν ζωὴν μας τὴν ὑλικήν, ἀν δὲν αι-
σθάνωμαι ἀπάνω μου τὴν ἀρδιά κυριαρχία μιᾶς γυ-
ναικας· τὴν θέλω ὥραιά καὶ καλη, ἀγαθή καὶ ἡρεμη-
τέτοια ἐγνώρισα μόνο Ἐσένα, γι' αὐτὸ ἐγὼ σέρνομαι
ἢ Ἐσέ μονάχα.

Κάθε ζωὴ βγαίνει ἀπὸ τὸν ἔφωτα· αὐτὸς μονάχος
τὴν συμβολίζει· ἡ Μεγάλη Δύναμις, ποῦ μας ἐστό-
λισε μὲ τὴν Φύσι, μιᾶς ἔδισκε τὸν ἔφωτα γιὰ νὰ τη
νοιώθουμε.

Καὶ Σὺ κουτὴ δὲν εἶσαι· κάθε ὅλος τί κάθεσαι,
λοιπόν, ἀποσταμένη ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ διαβάζεις τὸ
βιβλίο Σου; Μή γραφεύῃς ναόδης πεθαμένους κό-
σμους ἢ αὐτό, κλείσε το, γιὰ νὰ Σου ἀνοιχθῇ ἀμέ-
σως ἐμπροστά Σου τὸ βιβλίο τῆς ζωῆς. Ἐγὼ μποροῦ
νά Σου δώσω ὅλοκληρους τόμους.

Τὰ μπράτσα Σου, ποῦ τὰ μισά καμαρώνι τώρα,
τέντωσε ἀπάνω μου· ἀγκάλιασε μὲ θέρμη τὴν ζωὴν,
γιατί, ἀν Σου ἔσφργγη, θὰ ἀποδείξῃς πῶς δὲν εἶσαι
ὅσο ἔχυτη Σ' ἐνόμισες η ψυχὴ μου, ποῦ εἶναι γε-
μάτη ζωὴ. Μὰ εἶναι φέμια αὐτό. Εἶσαι μεγάλη·
καταλαβαίνεις καλά πῶς ἡμπορεῖς νὰ ζήσῃς καὶ πῶς
ζωστᾶς αὐτό. "Ελα. Σὲ ίστενω. Η ζωὴ θέλει θύ-
ματα ταπεινώνομα, ναί, ἐμπροστά Σου. Σὲ ίσε-
τενω· ἔλα. Δὲν ἔχεις, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς ἀλλή θρη-
σκεία μέσα Σου· ἔλα νὰ λειτουργήσουμε· ἐστὸ θυσια-
στήριο τῆς ζωῆς. Η ἐκκλησία της μένει ἀδειανή,
οὐ θρόνος της ζωῆς· Παναγία. Σὲ περιμένει, ὁ!

Μήν ἔχεις τὴν συνειδητιμένη σφαλμένη γνώμη πῶς,
ἄμα πάλις τὸ ἀντίδωρο τῆς λειτουργίας αὐτῆς, δὲν
δὰ ζαναδέλησῃς νὰ μπεῖς ἐστὶν ἐκκλησίαν ἐκείνη.
Τόσο πιὸ πολὺ θὰ ἐπιθυμήσῃς ν' ἀκούῃς τὴν λει-
τουργία αὐτήν, γιατὶ ἀκατάπαυστα θά Σου ἔρχονται
ἢ τὸ αὐτιά εἰ γλυκοὶ τόνοι τῆς μουσικῆς της καὶ θὰ
Σου ψιθυρίζουν τὸ τραγούδι τῆς ζωῆς, καὶ ἀδιά-
κοπα θὰ ὀπραίνεσαι, μέστ' ἐστὶ λιποθυμία ἀπὸ τὴν
εὐχαρίστητη, τοῦ λιβανιοῦ της ζωῆς.

"Ἄν δὲν θέλῃς νὰ ζῆς, τὸ λιγότερο ποῦ ἔχεις νὰ
κάμψῃς εἶναι νὰ σοτοιθῇς ἀπότομα· ἀλλά, δὸς κρα-
τεῖς τὰ μάτια Σου ἀνοιχτὰ· ἐστὸ φῶς τοῦ ἥλιου αὐ-
τοῖς, ἔχεις καθήκον τὸν ἀγαπᾶς. Καί, ποιὸς τίμαι
ἐγώ; Σταύρωτε τώρα τὰ χέρια Σου ἐμπρός· ἐστὸ^{τό}
Εὐαγγέλιο τῆς ζωῆς.

VII

Leib und Seele lagen da todt
Luther.

Πόσο κι' ἐγὼ μοιάζω ἐστὶ δρῦ! Τόσον καιρὸν Σ'
ἐσκέπαζα κάτω ἀπὸ τὸ δροσερὸ φύλλωμά μου, χω-
ριζός, σὰν τὴ δρῦ, νὰ διαλαλθ ἀλλοιώτικα τὸ πῶς ὑ-
πάρχω, παρὰ μόνον μὲ τὸν ψίθυρο τοῦ ἀκαταπαύ-
στου τραγουδιοῦ μου· ἡς Ἐσένα.

Μά, ὑπερα ἀπὸ τόσο ϕόρον ἥρεμης ζωῆς, ἥλθε
τὸ τσεκούρι τοῦ ϕοιτησμοῦ μας, καὶ ἀκού τώρα πῶς
βρόγγυ ἀπ' αὐτὸ καὶ πῶς μπροστά του· ἡς ὀλύγο θὰ
πέσω νεκρός.

'Αλλά καὶ Σὺ δὲν δίκαια κέρδη δρῦ· Θὰ μείνῃς ἔξ-
σκεπη· ἐστὸν ἄνεμο καὶ ἐστὸν ἥλιο καὶ, ὁ! δυτερία
μου!, δὲν τολμῶ νὰ εἰπῶ τί κακὸ συλλογίζομαι πῶς
θὰ πάθῃς.

VIII

Μνοῖ ἄλγε· ἔθηκεν
Ουμρος

"Οταν γλυκά μαζῆ Σου ἐστὴ θεία Σου ἀγκάλη μὲ
τὰ φιλιά Σου ἔσοδσα πολλές ὥρες, ἔκεινες λίγες
στιγμές φαινόνταν μπρός ἡ τὸ ἀπληστά μου μάτια,
κι' ὅταν ἐγὼ τὰ λόγια τῆς ἀτελοῦς μου ἀγάπης ψι-
θύριζας· ἡς Ἐσένα, μοῦ ἐφεύγαν ἀπ' τὸ στόμα φθόγγοι
σπληγῆς κατάρας ποῦ τόσο γοργὰ τρέχουν ἡ ὥρες
ἀπ' ἐμπρός μας. Καὶ τώρα ποῦ μονάχος τῆς λιγοστές
στιγμές μας τῆς διγηλές θυμοῦμαι, τῆς διγηλές
ἀγάπης τῆς θελκτικῆς λατρείας, ποῦ δὲν γίγαντες
ἡμπόρια νὰ Σου εἰπῶ λογάκια, τὸ δέντρος τοῦ θανά-
του, νά, τώρα μὲ παιδείνει καὶ τῆς στιγμές νομίζω
σὰν ὥρες καὶ σὰν μέρες καὶ κάνω νά Σου εἰπῶ λόγια
πολλά ποῦ δέλω, μὰ μοῦ τα κορδεῖς κάπτοις κλειστά
ἢ τὰ σωματικά μου, οὐ Πόνος, φύλακάς τους.

(Ἐπεται τὸ τέλος.) NIK. MAR. ΑΓΚΩΝΙΑΤΗΣ